

KAPITOLA 1

„Neměla bych ti to říkat.“ Později toho večera Daisy rázovala po salonu v sídle Marsdenů. „Ve svém stavu by ses neměla rozčilovat. Ale nemůžu si to nechat pro sebe, jinak puknu. Což by tě nejspíš rozhodilo mnohem víc.“

Její starší sestra zdvihla hlavu z neochvějného ramene hraběte Westcliffa. „Pověz mi to,“ vyzvala ji a polkla, aby se ubránila další vlně nevolnosti. „Zlobím se jedině tehdy, když přede mnou ostatní něco tají.“ Zpola ležela na dlouhé pohovce, spočívala v ohbí manželova lokte. Podal jí na lžičce do úst kousek citronového ledu. Zavřela oči a vychutnávala si jej. Vějíře tmavých řas se uhnízdlily na bledých tvářích.

„Už je ti lépe?“ zeptal se něžně Westcliff a opatrně setřel ženě z koutku úst kapku vody.

Lillian přikývla, ačkoliv byla v obličeji sinalá jako duch. „Ano, myslím, že to pomáhá. Uff. Modli se, aby se nám narodil kluk, Westcliffe, protože tohle je tvoje jediná šance na dědice. Tímhle už nikdy neprojdou...“

„Otevři pusu,“ vyzval ženu a podal jí další kousek ochuceného ledu.

Za běžných okolností by Daisy těšilo, že smí nahlédnout do nejpřísnějšího soukromí své sestry a švagra. Kromě toho málokdy viděla Lillian takhle zranitelnou a Marka tak přetékájícího něhou a starostlivostí.

Avšak onoho dne toho měla na srdci tolik, že si těch dvou sotva všimala. Náhle vyhrkla: „Otec mi dal ultimátum. Dnes večer...“

„Počkej!“ zarazil ji Westcliff a sevřel manželku pohodlněji v náruči. Ztěžka se o něho opírala, štíhlou bílou rukou zabloudila k oblině vzdutého břicha. Pošepal jí cosi nesrozumitelného do rozčuchaných, ebenově černých vlasů a ona s povzdechem přikývla.

Každý, kdo se stal svědkem toho, jak Westcliff oddaně pečuje o svou mladou choť, okamžitě zaznamenal, jak se hrabě, odjakživa považovaný za chladného muže, celý proměnil. V poslední době se zdál mnohem přístupnější, častěji se usmíval a neváhal se rozesmát na celé kolo. Přestal si zakládat na strohém vystupování, jež dříve považoval za nezbytnou společenskou normu. Což bylo jediné dobře, protože spojil svůj život s poněkud nevázanou Lillian a tím pádem i s její mladší sestrou.

Westcliffovy přimhouřené oči, tak tmavě hnědé, až vypadaly skoro černé, se zaměřily na Daisy. Ačkoliv nepronesl jediné slovo, dívka z nich pohotově vyčetla, že si přeje ochránit svoji ženu před vším, co by ji mohlo seabeměně rozrušit.

Náhle se zastyděla. Co ji to napadlo sem vtrhnout, aby si postěžovala na otcovu nespravedlnost? Měla si nechat svoje trápení pro sebe, a ne jím obtěžovat starší sestru jako nějaký žalobníček. Vtom Lillian zvedla víčka a věnovala dívce hřejivý pohled plný pochopení. Obě si v tu chvíli vzpomněly na bezpočet chvil, kdy byly jedna druhé oporou. Pouto mezi sourozenci představuje silné spojení, které nepřeruší ani ten nejstarostlivější muž.

„Pověz mi to,“ vyzvala ji Lillian a znovu se hlavou uhnízdila na Markově rameni. „Co ti ten morous řekl?“

„Že když mu do konce května nepředstavím gentlemana připraveného požádat o moji ruku, vybere mi manžela sám. Hádej, koho si vyhlédl! Zkus to!“

„Nemám tušení,“ přiznala Lillian. „Tátovi přece nikdo nejde pod nos.“

„Ale ano, jednoho oblíbence má,“ namítla zlověstně Daisy. „Po světě chodí člověk, kterého otec *stoprocentně* schvaluje.“

Její výrok očividně zaujal i Westcliffa. „Je to někdo, koho znám?“

„Brzy ho poznáte,“ odvětila Daisy. „Otec pro něj poslal. Příští týden přijede do Hampshiru, aby se zúčastnil honu na vysokou.“

Hrabě se v duchu probíral jmény osob, která na žádost svého tchána připsal na seznam hostů pozvaných na jarní hon. „Ten Američan?“ otázal se. „Pan Swift?“

„Ano.“

Lillian vrhla na Daisy nečitelný pohled. Potom zažehla obličej do manželova ramene a ozvalo se přidušené vzlyknutí. Daisy se zpočátku obávala, že sestru rozplakala, avšak zakrátko vyšlo najevo, že se neovladatelně hihňá. „Ne... To není možné... To je absurdní! Nikdy bys nemohla...“

„Nezdálo by se ti to tak legrační, kdyby sis ho měla vzít,“ bručela Daisy.

Westcliff střílel očima z jedné sestry na druhou. „Co je na panu Swiftovi špatného? Z toho, co mi naznačil váš otec, jsem vyrozuměl, že se jedná o ctihodného chlapíka.“

„Špatné je na něm úplně všechno,“ chichotala se Lillian.

„Ale váš otec se v něm vidí,“ namítl její choť.

„No jo,“ zamračila se Lillian. „Tatíčkoví přenáram-

ně lichotí, jak se ho pan Swift pokouší napodobovat a hltá každé jeho slovo.“

Hrabě nad jejím výrokem chvíli uvažoval, pak nabral na lžičku další led a vložil jej ženě do úst. Zavrňela blahem, když ji studený pramínek příjemně polechtal v krku.

„Mýlí se tedy váš otec, když tvrdí, že je pan Swift nadmíru inteligentní?“ otázal se Westcliff Daisy.

„Chytrý on je,“ přiznala dívka, „ale člověk si s ním rozhodně nepopovídá. Klade spoustu otázek, nasává slova druhých, ale sám nenabídne nic.“

„Třeba je ostýchavý,“ namítl.

Daisy se rozesmála. „Ujišťuji vás, pane, že Swift je všechno, jen ne *plachý*. On...“ Odmlčela se, neschopná přijít na ty správné výrazy.

V Matthewu Swiftovi se snoubila vrozená chladnokrevnost s neuvěřitelným pocitem nadřazenosti. Nikdo mu nemohl sdělit nic nového – on totiž všechno věděl. Poněvadž Daisy vychovávali rodiče neznající slovo kompromis, rozhodně netoužila strávit zbytek života s ještě přísnější a hádavější osobou.

Jinak řečeno – z osobního hlediska Swiftovi nikterak neprospívalo, že tak dokonale ladí s Bowmanovými.

Snad kdyby projevil více tolerance, našlo by se na něm něco milého a přitažlivého. Bohužel, nedostalo se mu požehnané vlídnosti. Neprojevoval smysl pro humor, ani viditelné známky laskavosti. Budil zdání nemotornosti a neohrabanosti. Byl příliš vysoký a hubený. Dlouhé paže a nohy připomínaly úponky fazolí. Daisy vždycky připadalo, že kabát na něm visí jako na ramínku. Jako by se pod ním neskrývalo žádné tělo.

„Než bych vyjmenovávala vše, co se mi na něm nelíbí,“ konstatovala po chvíli Daisy, „radši se spokojím

s prohlášením, že neexistuje jediný důvod, proč bych ho měla mít v lásce.“

„Není zrovna sympatický,“ dodala Lillian. „Připomíná mi pytel kostí.“ Poplácala manžela po svalnaté hrudi. Tiše ho tím pochválila za výbornou fyzickou kondici.

Westcliff se uculil. „Má vůbec Swift nějakou kladnou vlastnost?“

Sestry se nad otázkou zadumaly. „Má pěkné zuby,“ připustila neochotně Daisy.

„Jak to víš?“ chtěla vědět Lillian. „Vždyť se zásadně neusmívá.“

„Soudíte ho velice přísně,“ poznamenal hrabě. „Co když se od posledního setkání dramaticky změnil?“

„Určitě není natolik jiný, abych se za něho provdala,“ podotkla Daisy.

„Nemusíš si ho brát, když nechceš,“ prohlásila vehementně Lillian a spokojeně se zavrtěla v manželově náruči. „Je to tak, drahý?“

„Ano, lásko,“ zamumlal a shrnul jí vlasy z tváře.

„Že otci nedovolíš, aby odvezl Daisy,“ naléhala.

„Samozřejmě že ne. O všem se přece dá vyjednávat.“

Lillian se uklidnila. Chovala naprostou důvěru v přesvědčovací schopnosti svého muže.

„Takže,“ zamumlala k Daisy, „není se čeho bát, že? Westcliff má všechno...“ odmlčela se a dlouze zívla, „...v ruce.“

Dívka sledovala, jak se sestře klíží víčka, a chápavě se usmívala. Střetla se se švagrovým pohledem a němě mu naznačila, že by měla odejít. Zdvořile přikývl a znovu věnoval plnou pozornost své ospalé ženě. Daisy si nedokázala pomoci, aby se nezamyslela nad tím, zda i na ni někdy muž pohlédne s podobným zalíbením a bude ji považovat za svůj poklad.

S určitostí věděla, že jí hrabě pomůže, pokud to bude v jeho silách. Už kvůli Lillian. Avšak důvěra ve švagrův vliv slábla, kdykoliv si vzpomněla na nezlomnou vůli svého otce.

Přirozeně že mu bude vzdorovat všemi prostředky, přesto se jí zmocňoval neblahý dojem, že okolnosti nehrají v její prospěch.

Zastavila se na prahu a utrápeně se zadívala na zamilovaný pár. Lillian usnula opřená o hrud' svého muže. Tomu neunikl Daisyin nešťastný pohled a tázavě vyklenul jedno obočí.

„Můj otec...“ spustila a vzápětí se kousla do rtu. Její švagr je zároveň otcovým obchodním partnerem. Nehodí se, aby si na něho před Westcliffem stěžovala. Ale jeho trpělivý výraz ji přiměl, aby pokračovala. „Nazval mě parazitem,“ hlesla tiše, aby neprobudila sestru. „Vyzval mě, abych mu sdělila, čím jsem světu prospěšná anebo co jsem udělala ve prospěch jiného člověka.“

„Co jste mu odpověděla?“ zajímal se Westcliff.

„Já... Nevěděla jsem, co na to říct.“

Švagrový tmavé oči se zdály nevyzpytatelné. Mávl na ni, aby přišla blíž, a ona poslechla. Velice dívku udivil, když ji uchopil za ruku a něžně ji sevřel. Obvykle si udržoval odstup a předtím nic podobného neudělal.

„Daisy,“ oslovil ji vlídně, „většina lidí v životě nedosáhne žádného pozoruhodného úspěchu. Jejich přínos se poměřuje bezpočtem skutků mnohem menších. Pokaždé, když prokážete někomu laskavost anebo vyloučíte na jeho tváři úsměv, dáváte svému životu opodstatnění. Nikdy nepochybujte o své ceně, drahá přítelkyně. Bez vás, Daisy Bowmanová, by bylo na světě smutno.“

